

Θωράει τὸ ἄστατο φτερούγιασμα τῶν πουλιῶν, ποῦ ὀλονένα ἔρχονται καὶ πᾶνε καὶ σφυρίζοντας ἔς τὸν ἀέρα χαράζουσι κύκλους μακρινούς· τὸ συρτό τους κελᾶδῆμα γεννάει πόθο ἔς τὴν καρδίᾳ της, πόθο—πρὸς τί;

Καὶ κάθε βράδυ τὴν ἴδια ὥρα στέκεται ἔς τὸ παράθυρο καὶ θωράει τὰ χελιδόνια, καὶ τῆς φαίνεται, πῶς πρέπει νὰ κρατήσῃ τὴν τρυφερὴν καρδίᾳ της, νὰ μὴν πετάξῃ ἔξω ἀπ' τὸ στῆθος—ἀπὸ πόθο.

Ἡ κόρη εἶμαι—ἤμουν ἐγώ. Ἡ ζωὴ μ' ἔμπλεξε ἔς τὰ βᾶσανά της. Χρόνοι μακροὶ ἐπέρασαν, καὶ χύνω ζεστά πικρὰ δάκρυα, ὅταν μου ξανάρχεται ἔς τὸ νοῦ, πῶς τότε ἤμουν.

Καλὸ δὲν εἶναι, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν ἑαυτὸ του ἔυπνός ἢ καὶ ἔς ὄνειρο. Ἔτσι λέγει ὁ κόσμος.

Τί ἀπόγινε ὁ πόθος, ποῦ μᾶσπρωγε ἔς τὸν κόσμο;

Μὲ περιπαίξε κακὰ· ὅταν ἡ καρδίᾳ μου ἤθελε νὰ σκληρύνῃ γιὰ τοὺς κακοὺς ἀνθρώπους, τότε ἔρχονταν ὁ πόθος, νὰ τὴν ἀπαλύξῃ πάλι.—Πόθος πρὸς τὸ μέλλον ἦτον τότε—πόθος πρὸς τὰ περασμένα εἶναι τώρα. Ἄχ νὰ ἴμορσοῦσα μιὰ φορὰ, μιὰ φορὰ μονάχα, νὰ εἶμαι, ὅπως τότε, τόσο νέα καὶ γερή, τόσο καλὴ καὶ ἄκακη! Μὲ κεφάλι γεμάτο παραμύθια, μὲ καρδίαν γεμάτη ἀγάπη!

Ὁ οὐρανὸς μαυρίλλιασε, ὁ ἥλιος δὲν φέγγει πιά, τὰ πουλιά ἐσώπασαν.

Ὅλο κυττάζω πέρα καὶ θέλω νὰ πεισθῶ, πῶς τὰ πουλιά ἀκόμα κελᾶδουῦν.

Καὶ τρομάρα μὲ πιάνει ἀπὸ τὴν τόσο μακρὰ νύχτα, τὴν ἡσυχὴ σὺν τὸ θάνατο.

ΓΙΑΤΙ;

Γιατί ἔχεις τόσο ζεστὰ μάγουλα; ῥωτάει ὁ ἄνεμος τὴν κόρη.

Τί σὲ μέλει; λέγει ἐκείνη περήφανα καὶ πηδάει πάνω ἀπὸ τὴ φράχτη· εἶναι, βλέπεις, μικρούτσικη καὶ ἀδάμαστη.

Γιατί λάμπουν ἔτσι τὰ μάτια σου; ῥωτᾷ ἔς τὸν κῆπο τὰ λουλούδια.

Δὲν εἶναι δουλειὰ ἰδική σας· γελῶντας λέγει ἡ κόρη. Τότε κάθεται ἔς τὴ βρύση, σκύθει καὶ πίνει.

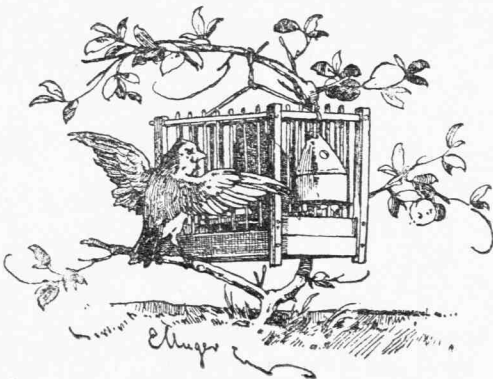
Ἄ, πῶς καλὴ, κόρη, τὰ χεῖλιά σου· λαλεῖ ἡ βρύση.

Ἐκείνη κοκκινίζει—γελάει ὁμως πάλι καὶ σὺν σῆκῳ τὰ μάτια της, στέκει μπροστὰ της ὁ ἀγαπητικὸς της, λεβέντης χαριτωμένος, ποῦ τὴν χαιδεύει καὶ τὴν φιλεῖ.

Τώρα κλαίει—δὲν ξέρει ὁμως τὸ γιατί.

Καὶ ἡ βρύση μουρμουρίζει, τὰ λουλούδια νεύουσι διακριτικὰ, ὁ ἄνεμος τῆς φυσᾷ ἔς τὸ πρόσωπο τὰ σγουρά της καὶ λένε ὅλοι μαζί. Τώρα τὸ ξέρομε.

Ἀπὸ πάνω ἔς τὴν νεραντζιά κάθεται μικρὸς Ἐρωτας καὶ γελάει.

ΚΑΛΙΓΟΛΑΣ¹

ΨΥΧΟΓΡΑΦΙΑ

Ἀριστερόθεν τοῦ λιμένος πρὸς τὰ ἔξω τοῦ κόλπου, πλησιάζοντα σχεδὸν μὲ τὸ ἀκρωτήριον Μισινόν, ἐφαίνοντο τὰ παράλια παλάτια τῶν Βαυλῶν μὲ τὰς ὀλίγας ἄνωθεν οἰκίας των. Δεξιόθεν πάλιν, στενοχωρημένος ἀπὸ τὴν ἐπέκτασιν τῶν οἰκιῶν τῶν Βαυῶν, ἤπλοῦτο ὁ Λοκρίνος κόλπος μὲ κατεστραμμένον σχεδὸν τὸν φραγμὸν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος, ἠνωμένος μὲ τὴν θάλασσαν, μὲ λείψανα προχώματος, ἀμυκρά, ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης.

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ μεταξύ Δικαιοκρατίας καὶ Βαυῶν ἐν τῇ σκιᾷ διεκρίνετο, μόλις ὑψούμενος, ὁ στρογγύλος ἐσβεσμένος κρατῆρ τοῦ Ἀόρνου ἀποψιλωθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγρίππα, γυμνὸς τότε, ἀναδίδων μόλις τοὺς ἐλαφροὺς θειώδεις καπνοὺς του.

Τὰ πυκνὰ δάση καὶ οἱ λοφίσκοι οἱ κατάφυτοι, οἱ σκιεροί, οἱ ὅποιοι τὸν περιέβαλλον διὰ τόσου μυστηρίου καὶ τοῦ προσέδιδον ἄλλοτε τόσον φοβερὰν καὶ διαβολικὴν ὄψιν καὶ ἔδιδον ἀφορμὴν εἰς τόσας δεισιδαιμονίας—εἶχον καθαρισθῆ καὶ ὁ κῶνος ἤπλοῦτο εὐρύχωρος μὲ τὰ μαντευόμενα μέλανα τέλματά του, τὰ δυσώδη, τὰ ἀποπνέοντα δηλητήρια.

Ἐκοιμάτο τότε ὅλος ὁ κόλπος καὶ ἔκρυπτε καὶ τὴν λαμπρότητά του, τὴν παροιμιώδη, τὴν περίφημον, καὶ τὴν καμπυλότητα τῶν ἀπείρων κλλιτεχνικῶν γραμμῶν του, ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν οἰκοδομῶν του, μὲ τὰς ἐπιχρῦσους ἐπιγραφὰς καὶ τὰ μάρμαρα τῆς Νουμιδίας καὶ ὄλην τὴν ἀφθονίαν τῆς βλαστήσεώς του καὶ ὄλην τὴν πολυτέλειαν τοῦ χρώματος καὶ τοῦ φωτὸς καὶ ὄλην τὴν ἀνέκφραστον γλυκύτητα τῆς ἀτμοσφαιράς του.

Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ τὸν ἀνεπὶθετο κατάφωτον, καίόμενον ὑπὸ τῶν πυρῶν τῶν χαρμοσύνων, ἐγκαινιάζοντα τὸ ἔργον τὸ καταστρεπτικόν, ἐορτάζοντα τὸ φοβερὸν δράμα τοῦ πνιγμοῦ.

Καὶ τότε ἦτο νεκρωμένος ὁ κόλπος, ἐφαίνετο ληθαργῶν, ὄνειρευόμενος ὑπὸ τὴν σελήνην εἰς τὴν μίαν πλευράν, εἰς τὴν ἄλλην ληθαργῶν ὑπὸ τὴν σκοτίαν. Μόνῃ ἡ θάλασσα ἐφαίνετο ζῶσα ἀκόμη, κηλιδουμένη ἀπὸ ἄπειρον κῶνον ἀργυροῦν, φρίττουσα φρικτῆσαις φωτεινάς, ὡς μυρμηκίῳσα ὑπὸ μυριάδας φωσφορούχων ζωῶν.

Οὔτε πνοὴ ἀνέμου, οὔτε κραυγὴ, οὔτε θόρυβος.

Ἠρεμία καὶ ἐρημωσις.

Ὁ Γάτος ἐρρίφθη ἐπὶ θρανίου πολυτελοῦς καὶ προσέκλινε τὸν ἰσχνότατον, τὸν ἐπιμήκη λαιμόν του καὶ ἐστήριξε τὴν χονδρὰν, τὴν δυσανάλογον κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρός.

Ἐσκέπτετο . . .

Τοῦ ἐλίκνιζε παραδόξως τὸν νοῦν ἡ γαλήνη ἐκείνη ἡ ἀπόλυτος, ἡ διαφανὴς τοῦ περιβάλλοντος. Τὸ ὀμιχλώδες κάλυμμα τὸ σκοτεινὸν τὸ ὅποιον τοῦ περιέβαλλε, τοῦ συνέσφιγγε πάντοτε τὸν ἐγκέφαλον, τοῦ ἤμβλυνε τὰς σκέψεις, τοῦ ἐσκοτίζε τὴν συνείδη-

¹ Τέλος· ἴδε σελ. 417.